

THE LUTHERAN

UNIVERSITY HERALD

No. 4.

Tacoma, Wash. Feb. 25, 1894.

Vol. 4

Gives der Atheister?

S. Du siger: Den, som negter Guds Tilværelse, han taler mod sin Samvittighed. Et saadan ved meget godt, at der er en Gud; derfor taler han, idet han negter ham, mod sin egen bedre Overbevisning. Hvas vilde jo følge, at der i Grunden ikke gives Gudsfornegetere?

A. Der er i ethvert Fald en Forskel mellem Gudsfornegetere. Mange negte Guds Tilværelse af trodsig Ondskab. Men der gives ogsaa mange, der kun af Uforstand estersnakke dem, f. Eks. Børn og unge Mennesker, som ikke høre andet af sine gudsfornegetende Forældre og Lærere.

Nu er det jo altid en afskyelig Ting, naar nogen negter Guds Tilværelse. De fleste bringe det dog ikke videre end til Ønsket om, at der ikke maatte være nogen Gud, og selv naar de med Munden udtaale, at der ikke er nogen Gud, saa staaer dog Samvittigheden dem derunder og bevidner for dem det modsatte.

Dette viser mange Eksempler. Den bekjendte engelske Atheist, Grev Rochester, har endnu kort før sin Død tilbagefaldt sin Ondsløshed med Mund og Pen. Han tilfrod aabenhjertigt: „Han havde altid beholdt tilbage et Indtryk af det høieste Væsen i sit Sind. Dø ligesom han aldrig havde kunnet overtale sig til at tro, at Verden var opstaaet blot ved et Tilfælde, saa havde han paa Grund af Naturens regelmæssige Løb aldrig kunnet slaa den Tanke af sit Sind, at der maatte være en Magt, som har skabt alle Ting. Han havde heller ikke kjendt en eneste virkelig Atheist, som slet ikke havde troet paa nogen Gud.“

Hvor ofte er det sket, at et Menneske i Lykke og gode Dage negtede Gud, men naar han kom i stor Nød, anraabte Gud om Hjælp, og efter modfagen Hjælp atter ryggesløst spottede videre. Om saadanne siger den franske Digter Boileau:

Slig usofærder Mand, naar stærkt af Stræk han bærer
Dg i en Feberbrand, tror: Gud i Himlen seer,—
I Stormens Raseri han raaber: stor er Gud!

Men er blot Himlen klar,—han ser sig Tale ud.

Dermed bevise disse usle Spottere selv, at de i sit Hjertes Grund ere overbeviste om Guds Tilværelse og kun af Trods ikke ville ophøre med sin Spot.

Dog, ligesom utallige ere de Tilfælde, at Gudsfornegetere Ansigt til Ansigt med Høben kom til Erkendelse af sin Daarskab. Dette skede selv med de gudsfornegtede Hedninger. Vi on havde ladet sig forlede til at drive en tøilesløs Spot med Guddommen. Dog, da han faldt i en Sygdom, raakte han til Guderne: „Jeg har syndet, tilgiv min Frækhed!“ Noget lignende fortælles ogsaa om den romerske Konge Tullus Hostilius.

Des Barreaug, en fransk Fritænter, som i sine sunde Dage erklærede Guds Tilværelse for en Fabel, erkjendte tilsidt Vantroens Daarskab og Gudsløshed og begyndte under sin Sygdom at tro paa Gud. Heraf sket, en fransk Læge, roste sig offentlig af Gudsfornegetelsen og havde et formeligt Raseri efter overalt at bære den tilstue; i sin Dødsstund blev han dog en virkelig religiøs Mand. Overhovedet siger Saint-Hilaire, en berømt Spotter, om de franske Gudsfornegetere: „De gjøre os ingen Være, naar de ligge paa Dødsleiet: de beskjemme sig selv, de anklage sig for Ugan, de dø som alle andre efter at have aflagt Skriftemaal og nydt Sakramentet.“

Fruidertid have ogsaa nogle af disse Gudsfornegetere virkelig omvendt sig før sin Død. Jeg vil kun fortælle John Wilmo's, Greven af Rochesters, Endeligt. Han havde nydt en fortræffelig kristelig Opdragelse, men faldt i den følgende Tid i de skrækkeligste Synder og Laster. Med utrolig Forvovenhed spottede han offentlig Gud og Jesus Kristus. Et Sygdom, Følgen af hans lastefulde Liv, bragte ham endelig til Selverkjendelse. Med dyb Anger begræb og affstebe han sit hidtil værende Liv. For saa godt som muligt at gjøre den givne store Forargelse god igjen, nedskrev han kort før sin Død en Bekjendelse, som skulde forelæses ved hans Begravelse og lød saaledes:

„Tit bedste for alle dem, som jeg ved mit Livs Eksempel

har forlokket til Synd, aflægger jeg denne Bekjendelse for Guds Ansigt, som hender alle Hjerters Fædre, og for hvis Dom jeg nu skal træde: Jeg afstyr og forbander af min Sjæls Grund min hele hidtil førte gudløse Vandet og kan ikke undre mig nok over Guds Godhed, som lod mig indse mine skjændige Meninger og mit gudløse Liv. Thi jeg vandrede uden Gud i Verden, var en Fiende af Jesus Kristus og en Foragter af den Helligaand. Forat bevise min nuværende Kjærlighed til Gud, vil jeg i Guds Navn formane andre til at betænke sin ubdødelige Sjæls Betsærd, ikke at negte hans Tilværelse og Forsyn, ikke at foragte hans Raade, ikke at drive Spøg med Synden og ikke at spotte den kostelige levende Tro paa Verdens Fresser, ved hvis Fortjeneste alene jeg, en af de største Syndere, haaber at erholde Raade og Tilgivelse." Forseglet i Overværelse af John Rochester, Anna Rochester, Robert Parson, den 19. Juni 1680. Med dette Sindelag døde han den 16. Juli samme Aar.

Dog fortæller Historien ogsaa om saadanne Gudsfornegetere, som endog fort for sin Død bekjendte Guds Tilværelse, den de sin hele Livstid havde neglet, men derpaa ere gaaede bort i den stræffeligste Fortvivlelse. Saaledes be retter en Landspræst i et anseet tykt Tidsskrift:

"En Mand, der havde ført et ryggesløst Liv, blev ofte af mig mindet om at betænke sit Endeligt, men han svarede sædvanlig: „Lad mig være—naar et Menneske dør, saa er det ude med ham!" Han foregav, at han ikke troede, der var en Gud i Himmelen. Han faldt i en langvarig Sygdom; jeg besøgte ham, men Bøn vilde han ikke vide af og vedblev sin Paastand, at naar et Menneske døde, saa var det ude med ham. Sygdommen tilføj. I et „Samvittigheds Regter" havde han søet et Barn, en Datter, der allerede var konfirmeret og af en from Skolelærer havde lært Sandheden at kende. Hun kom til mig og bad, at jeg endelig maatte komme; thi hendes Fader led saare; men saasnart han saa mig, vendte han sig mod Væggen og gjorde en afværgende Bevægelse med Haanden. Jeg blev budsendt endnu engang; men han vendte sig bort, og da jeg spurgte ham, om han endnu ikke vidste, at der er en Gud, ryttede han kun paa Hovedet. En Nat kom Datteren og sagde, hun kunde ikke udholde det længere. Jeg gik med hende, og da jeg stod ved hans Seng og spurgte, om han vilde høre paa, mens jeg bad, saa han paa mig med halvbrusne Øine, drog derpaa de sitrende Hænder frem af Tæppet, hævde dem i Veiret og raabte med gjennemtrængende Stemme: „Det er forfærdeligt at falde i den levende Guds Hænder!" Hænderne sank ned, og han var død. Saaledes havde han dog allerede længe vidst, at der var en Gud i Himmelen, og at han gik til Dommen."

H. Det er i Sandhed forfærdeligt. Men imidlertid vare disse, om hvilke du hidtil har talt, kun en Tid Gudsfornegetere, da Gudsbevidstheden dog tilfids gjenvaagnede i dem. Men har der ogsaa været virkelige Gudsfornegetere, det vil sige, saadanne, som ere døde med den Bekjendelse, at der ingen Gud er?

A. Historien fortæller ialfald ogsaa om saadanne. Florentineren Cosimus Ruggeri har med korte og klare

Ord bekjendt, at han døde som Atheist. Thi da nogle Capucinere fort for hans Død vilde bringe ham bort fra hans Gudsfornegtelse, gav han dem til Svar: „I Narre, paa Eder ud af mit Kammer og vider, at der ikke gives andre Djævel i Verden end vore Fiender, som i vor Livstid gjøre os ondt,—og at der ingen anden Gud er end de Konger og Kyrtter, som gjøre os godt. Jeg har levet i denne Tro og vil ogsaa dø i denne Tro."

Der gives altsaa, som vi have seet, forskjellige Grader og Trin i Gudsfornegtelsen. Dens Begyndelse er det onde Pusle i Hjertet, at der ikke maatte være nogen Gud. Paa samme Maade ruster ogsaa Forbryderen, at der ikke maatte være nogen Dommer, noget Fængsel, nogen Galge, for at han kunde synde ustraffet. De fleste kommer nu ikke ud over dette Pusle. Derfor siger ogsaa Bibelen træffende: „Daarerne sige i sit Hjerte: Der er ingen Gud." Salm. 14. Hjertet er Sædet for Affekterne, Passionerne, Begjæringerne. Naar de da ogsaa negte Guds Tilværelse, saa vide de dog selv, at de kun udtale et Pusle, der bliver evig uopfyldt.

Men der gives ogsaa en Tilstand af Forstokkelse, hvori Mennesket virkelig tror, der ikke er nogen Gud. I denne Tilstand komme tilfids de, som atter og atter synde mod sin Samvittighed og ved Trods bedøv og undertrykke dens Stemme. En saadan kan tilfids drive det dertil, at Samvittigheden, denne Guds Stemme i Hjertet, ganske forstummes. Det forholder sig med Samvittigheden paa samme Maade som med Synskraften. Den, som egenindigt beskadiger sine Øine, er tilfids selv Sguld i, at de blive blinde og ikke mer kunne se. Saaledes gaar det ogsaa tilfids den trodsige Gudsfornegeter. Fordi han ikke aflader med at synde mod sin Gudsbevidsthed, saa udslukkes endelig Samvittighedens Lys i hans Indre, og han synker ned i det grufuldeste Mørke. Vaneisogneren driver det ved sin bestandige Lyven tilfids dertil, at han tror sin egen Vagn. Til Straf for, at Gudsfornegeteren forholder Sandheden i Uretfærdighed, maa han tilfids tro Vagnen. Det er Forhærdelsens stræffelige Dom, den høieste Grad af Gudsfornegtelse. Med Tabet af Gudsbevidstheden følger tillige den største Nedværdigelse af den menneskelige Natur; videre kan Umenneskeligheden og Dyriskheden ikke drive det. Thi dermed taber Mennesket tillige af Sjælens Adel, af Sandt for det guddommelige og af Følelse for Ret og Uret. I denne Tilstand er Mennesket oplagt til enhver Forbrydelse, fordi han med Gudsbevidstheden tillige taber det sidste sædelige Holdepunkt. Det er intet Under, at en saadan endnu i Døden negter og laster Gud og endelig gaar bort i dyrist Blindhed og Svøghed.

Den medfødte Gudsbevidsthed.

A. Der gives Sandheder, som ere saa soleklare for ethvert fornuftigt Menneske, at de ikke behøve noget Bevis. Saaledes er det f. Eks. ikke nødvendigt vidtsøgtigt at bevise for dig, at der gives en Sol, eller at du virkelig eksisterer; thi det ved du selv meget bedre, end nogen kan bevise dig. Saaledes forholder det sig ogsaa med den Sandhed, at der

er en Gud.

S. Hvorfor er da denne Sandhed saa vis?

R. Fordi den er ethvert Menneske medfødt. Ingen kan undbrage sig den Erkjendelse, at der er en Gud. Denne Sandhed paatrænger sig et Menneske uvilkaarligt. Vi maa tænke Gud. Dertil tvinger vor Natur os. Vi komme ikke først gennem lærde Følgesætninger til den Satz, at der er en Gud. Det er heller ikke overladt vor frie Vilje, om vi vilde tænke Gud eller ikke. Thi før al Tanken og Willen staar det for enhver menneskelig Aand med umiddelbar Visshed fast, at der er en Gud. Dette erkjendte allerede Hedningerne. Samvittigheden siger: „Før enhver Brug af vor Fornuft tænke vi Gud, vistnok ikke gennem nogen særegen Erkjendelsesart, men ved en vis Følelse, som er visere end al Erkjendelse.“

S. Du mener altsaa: Før vi begynde at tænke om Guds Tilværelse og at prøve Grundene for og mod den, siger allerede vort Hjerte os, at der er en Gud.

R. Netop. Ethvert Barn ved, saasnart dets Fornuft vaagner, at det eksisterer, og at Verden virkelig er til, selv om det ikke kan bevise det. Saaledes ved ogsaa ethvert Menneske af Naturen, at der er en Gud, om han ikke ligefrem var istand til at anføre Grunde derfor; thi det er ham umiddelbart givet. Denne umiddelbare Visshed i Gudsbevidstheden beskriver en Hedning, Cicero, træffende i følgende Ord: „Om nogen betvivler Guds Tilværelse, saa indser jeg virkelig ikke, hvorfor han ikke ogsaa kunde tvivle, om Solen er til eller ikke. Thi hvorfor er dette visere end hint?“ Som det for ethvert fornuftigt Menneske er en afgjort Sag, at der gives en Sol, saa ogsaa, at der er en Gud.

S. Opstaar altsaa denne Gudsbevidsthed i Menneskene ganske af sig selv?

R. Visselig. Spørg kun din egen Erfaring: Hvorfra have vi Gudstanker? Af os selv. Thi saasnart vi komme til Bevidsthed, fornemme vi i os selv den Sandhed, at der er en Gud. Vi opnaa denne Erkjendelse, uden at vi søge den. En usforklarlig, men sikker Følelse kundgjør os Tilværelsen af et høieste Væsen, og vi antage denne Sandhed som en Sag, der forstaar sig ganske af sig selv. Det falder os heller slet ikke ind, naar vi først blive os Gud bevidste, at tvivle om hans Tilværelse eller at modsigte den. Gudsbevidstheden er tillige Gudsvisshed. Den uhibede Tro paa Gud er i ethvert Menneske altid det første. Ingen sødes som Gudsfornegeter.

S. Dermed stemmer min Erfaring overens. Saalænge tænke, var altid Tanken paa Gud forhaanden i mit Indre. Men hvorledes denne Tanke er opstaaet i mig, det ved jeg ikke.

R. Ved et Anfæg, som er ethvert Menneske medfødt. Hvorledes dog Gudsbevidstheden opstaar i os, det undbrager sig vor Erkjendelse. Barnet udvikler sig efter bestemte Love, som ere nedlagte i dets Natur, og lærer efterhaanden at bruge de Anfæg, som i Begyndelsen ligesom flumrede i det Sjæl. Derpaa kommer ogsaa for det engang det Tidspunkt, hvorpaa det bliver Gud var, og dets Hjerte siger det, at der er en Gud.

S. Gudsfornegeterne derimod paastaar, at Troen paa

Gud er noget udbortes tilkært, noget, som Lærere og Opdragere indplante Mennesket.

R. Men hvoraf kommer det da, at ogsaa saadanne Hedninger, som ere opvoksede uden al Religionsundervisning, have Gudsbegrebet? Af utallige Beviser derfor vil jeg kun anføre et. Da en Missionær iblandt Kafferne døbte en Kone, meddelte hun ham følgende mærkværdige Erfaring, idet hun sagde: „Den Hjertets Bedrøvelse, som jeg nu føler, følte jeg først som ung Pige, førend Guds Ord kom til dette Land. Da jeg en Dag var paa Marken, nær min Faders Gaard, maatte jeg paa engang tænke paa den store Gud. Jeg saa op til Himmelen, sadt ned paa mine Knæ, men kunde intet sige, thi jeg følte, at mit Hjerte var slet.“ Lignende Erfaringer som hin hebenske Kvindes: Jeg maatte paa engang tænke paa den store Gud, forekomme i ethvert Menneskes Liv. De bevise, at Gudsbegrebet ikke er noget tilfældigt eller udenfra tilkært, men at det fremgaar med indre Nødvendighed af vor Aand. Dette vidste allerede Hedningerne: Dio Chrysostomus siger: „Om Guderne over den hele Natur og især om Herskeren over den hele Verden har der fra først af været en Mening og en Tanke, som er den hele menneskelige Slægt fælles, paa samme Maade hos Grækerne og Barbarerne, hvilken er dem nødvendig og medfødt og er i ethvert fornuftigt Væsen af Naturen uden en dødelig Læremester eller en Lærer i de hemmelige Gudsdyrkelser.“

S. Mig er en Hednings Vidnesbyrd saa vigtigt af den Grund, at han naar der ligesom en upartist. Thi om han kunne dog ikke Gudsfornegeterne sige, at han har været en Præstetræl eller talt for at behage Prælaterne. Hvad siger han altsaa?

R. Han siger: Ethvert fornuftigt Menneske ved af Naturen uden en dødelig Læremester, at der er en Gud. Thi de religiøse Anfæg eller Conen til at tænke Gud er en nødvendig, ethvert Menneske medfødt Bestanddel af hans Væsen. Ligesom Fornuften hører til Menneskets Væsen, saaledes hører ogsaa Gudsbevidstheden dertil. Det sige alle forstandigere Hedninger, selv saadanne, som hade Kristendommen.

S. Efter dette kommer ikke den Erkjendelse, at der er en Gud, til os udenfra?

R. Se dog hin Plante. Hvorfra har den Blomsterne? Har Gartneren sat eller klæbet dem paa den udenfra?

S. Det vilde være latterligt at paastaar noget saadant. Som bejendit, er Plantens Natur saaledes indrettet, at den til sin Tid af sig selv nødvendig maa frembringe en Blomst.

R. Ganste det samme er Tilfældet med Mennesket. Thi Gudsbevidstheden er ikke tilegnet eller indpodet os udenfra, men den fremgaar nødvendig af vort Væsen, ligesom Blomsten af Planten. Den menneskelige Natur er saaledes indrettet, at den af sig selv maa frembringe den Tanke, at der er en Gud.

S. Efter dette er det en skjændig Vagn at sige, at vi først gennem Opdragelse, Undervisning og andre menneskelige Indretninger komme paa den Tanke, at der er en Gud.

R. Visselig. Gudsfornegeterne skalde komme sig for

altid atter at opparme og forebringe saadanne forlærte Løgne. Cicero siger om Troen paa Guds Tilværelse: „Hverken en Aftale eller Overenskomst blandt Menneſtene frembringer den (Troen paa Guds Tilværelse); denne Mening er ikke fastslaaet ved Indretninger, ikke ved Love. Men i denne Sag er Overensstemmelsen blandt alle Folk at faade for en Naturlov.“

D. Altsaa, en Naturlov tvinger os til at anerkende Guds Tilværelse, ikke en udbortes menneskelig Indretning.

R. Det samme paastaar Cicero ogsaa i følgende Sted, hvor han siger om Troen paa Gud: „Da denne Mening ikke er indført ved nogen Slags Indretning, ikke ved Skikkelser ved nogen Lov, og da alles Overensstemmelse heri er uden Undtagelse, saa maa man nødvendigvis slutte deraf, at der gives Guder, fordi vi have indplantede eller, meget mere, med fødte Begreber derom. Men det, hvori alles Natur stemmer overens, det maa nødvendigvis være sandt. Man maa derfor nødvendigvis bekende, at der gives Guder. Fordi dette i Almindelighed blandt alle gjælder som en afgjort Kjendsgjerning, ikke blot hos Filosoferne men ogsaa blandt de usærde, saa lader os behjende, at det videre ogsaa staar fast, at vi have dette Forhaands-Begreb eller denne paa Forhaand fastede Tanke om Guderne.“

D. Nu, tydeligere kan det dog ikke udtales, at vi forud for at Undervisning allerede have en Erkjendelse af Guds Tilværelse. Gudsbevidstheden er altsaa ikke en Frugt af Opdragelsen, men den er medfødt. Det er mig nu udenfor al Tvivl.

R. I dette Stykke vil det ikke være dig paasigende, at Cicero taler om „Guderne.“ Thi han mener dermed Guddommen, hvis Væsen han jo ikke som Hedning kjendte.

R. o n s t a n s e. Jeg tillader mig et Spørgsmaal: Hvad siger Bibelen om dette Punkt?

R. Den siger om alle Menneſter: „Det, som man kan vide om Gud, er aabenbaret dem; thi Gud har aabenbaret dem det.“ Rom. 1, 19. Og det heder just paa dette Sted efter grundteksten: Den Erkjendelse, at der er en gud, er aabenbaret i dem, det vil sige skrevet i deres Hjertes. Den hellige Skrift lærer saaledes, at alle Menneſter have en Videnskab om Guds Tilværelse, som er dem medfødt.

R. Det er den rene Sandhed.

Ewig, Redse den Samme.

Redskriveren af disse Meddelelser kjender en meget smuk, gamle Digtning over Ordet „Ewig“ og dets Begreb. Den findes blandt Andet i en russisk og i en svensk Follesang. En ædel, kjær Svenske, der boer i Abo, meddelte ham denne Sangs Indhold. Naar det er Sagnet allerede for morgen en Række af denne Bog bekendt, da han skjønte, gamle Digtning ogsaa i andre Lande forekommer i det fortællende Folks Mund. Men om den ogsaa endnu skulde være ubekendt kun for en Enkelt eller for Nogle af dem, saa fortæller han den dog her til denne Enkelte eller til disse Nogle—for dens skjønte, dybe Betydnings Skyld. — „I gammel Tid

levede der i et Kloster etsteds høit oppe i Norden en Munk af et meget fromt Sindelag og tillige af en dybt forskende Aand. Stjernernes Løb og alle de Levendes Sprog i hele de synlige Ting's Rige forstod han sig paa; han erkjendte Tingenes Betydning og Egenheder af deres Skikkelse. Hos et saadant dybt og dybt grundende Gemyt indfandt sig ikke sjelden ogsaa den Uro, der følger med Spørgen og gransken. Aanden havde fundet den faste Ankergrund; men den menneskelige Fornuft fastede Blærer og Skum op omkring det net sænkede Anker. — Engang, en Morgenstund, gaaer han bedende og eftertænkende ud af Klosteret hen i en nærliggende Skov. Det var Foraars, og Træerne blomstrede. Han beder fuld af Kjærlighed og Andagt. Men da Dønnen er endt, tænker han: „O min Gud, det er nu Foraars, og snart følger Sommeren og derefter Høsten. Der gives idelig Afsværling fra Maaned til Maaned, Men Din Evighed, den er usforanderlig den samme—hvoreledes kan ogsaa en Dig elskende Aand taale dette „evig det Samme“ og ikke sorgaa?“—Han gaaer, grundende over denne Tanke, der allerede ellers ofte og meget havde bejæstiget ham, længere og længere ind i Skoven. „Ja hør vilde jeg gjerne, hvis kun endnu, mens jeg vandrer her i Legemet, Tanken om Din Evighed var mig klar og forstaaelig. Din Besværling er sød, men evig, uden Afsværling—hvo kan udholde den Tanke? hvilken Tilværelse kan vel finde sig i en saadan usforanderlig Henslutenhed et eneste Livsmiddelpunkt, og altid det samme, uden de forskjelligste Mellemstadiet af Sovn og Vaagen, af Bildfarelser og Opklarelser, af Udspredelser og Hvile!“—Bedende og grundende gaaer han videre frem, og see, Skoven bliver steds mere fremmedartet og mere forandret. Istedetfor de gamle Ege- og Furutræer kommer der en Husk af Myrter, snart efter en Skov af Cedre, derpaa af Palmer. Munken vil blive staaende og spørge sig selv, om det Hele kun er en Drøm; men en Sang trækker den nærende Fod videre frem. Det er Sangen af en Fugl. Fra et Palmetræes Top toner den, og ved detses Fod staaer Munken endelig stille, i Hentykkelse stuede op til Fuglen med dens pragtfulde Fjædre; den syngende Paradisfugl. Tonerne ere saa demodige, som om de klagede over noget Forgangent og Forspildt, men imellem igjen saa frydefulde, saa salige, som talte de om en snart kommende, uforgjængelig Skabningernes Herlighed (Rom: 8 Cap.) Hentykt lytter Munken herpaa; Sorgens og Himmelsængselsens Taarer rinde ham ned af Kinderne. Men snart har Diet ingen jordist Taare mere. Thi steds ventligere, steds mere fortristende vifter en Paradisets Lust, steds lydeligere vorder Sangens Toner, der forlynde om en tilkommende evig vedvarende Skabningernes Herlighed. Munken lytter og stuer med uskravende Blikke hen paa Paradisfuglen.—Endelig, idet han med Magt opmander sig, tænker han: „See, det maa vel allerede være i flere Timer, du har staaet her og lyttet. Veien er endnu lang; velan, du skal for idag vende hjem igjen til Klosteret. Imorgen vil jo Fuglen atter igjen synge, og da kommer du og hører paa den.“ Han gaaer hjem, fordybet i Forsnagen paa Evighedens glæder, om hvilke Paradisfuglen havde sunget. Skoven bliver igjen den hjemlige, nordiske, og Palmerne og Cederne afløses af Ege o

Furutræer. Han har forladt Skoven. Hsiene ere endda de samme, Jordens Bænde have endnu sit samme Løb, men Klosteret forekommer ham—og det efter saa saa Timer—at være et ganske andet. Seer han feil, eller findes nu virkelig Taarne der, hvor der samme Dags Morgen endnu ingen fandtes? Taget og Mønningen, Porten og Binduerne saa ganske anderledes, end de endnu samme Dags Morgen havde været!—Han træder nu ind i Klosteret. Der møder han lutter fremmede Ansigter, som i Tausshed see paa ham; han troer sig drømmende en uhyggelig Spøgelse-Drøm, iler op til sin Bælle for der at samle sine Tanker og berolige sig. Men hvor denne Bælle engang var, der er nu Muurværk,—ingen Dør fører nu mere ind, heller ikke er der noget Vindue. Forstrækket vender han om igjen. Han spørger Munkene, der have gaaet efter ham som efter et uforklarligt Syn: „Hvor er Archimandriten Johannes?“ Munkene svare: „Johannes er ikke Raadet paa vor Archimandrit,—han hedder Paulus Chrysofomus; men hvo er da du, som har traadt ind her i vort Kloster ligesaa ugenert, som om du her hørte hjemme?“ —„Hvem jeg er,“ siger Munkene, „Hvender I mig da ikke? Først idagmorges gik jeg jo herfra ud i Skoven; jeg er Petrus Forschgrund, Eders Broder.“ —„Petrus Forschgrund,“ siger en gammel Munk, „er det dig? I de gamle Krøniker har jeg læst om en Petrus Forschgrund, der levede her i vort Kloster for 1000 Aar siden. Han kom herhid fra et fjernliggende Land i Syden. Han bad og forskede meget. En Morgen gik han ud i Skoven og kom saa aldrig igjen. Var dette altsaa dig—see Tiberne bleve siden ganske andre; blot Guds Forbarmelse er den samme.“

Da opløfter Petrus bedende sine Hænder: „O min Gud“ beider han, „i mine Tvivls Dage bævede jeg ved Tanken om Din evige Bestuelse, den evige, uforanderlige Rydelse af Dig. I 1000 Aar har jeg nu alene hørt Sangen af en Fugl fra Dit Paradis, der klagede som over noget Forspildt og forlyndte en tilkommende Herlighed. Og disse 1000 Aar have hentrundet for mig som nogle Timer. Hvor vil da først Hentykelsen blive ret stor i Bestuelen af selve Dit Nafn, i Fornemmelser af Din Nærhed! O Evighed, o Evighed, din Tanke saa sød, for den oppaagnede Land saa let! Velan, jeg har her intet Mere at Rasse med Vængselens og Haabets og Tvivls Værk. Thi mit Døe har allerede hørt, mit Hjerte allerede erfaret. Jeg vender tilbage til Skoven, til Fuglens Sang, der klager over det Forspildte, men ogsaa synger om en tilkommende evig Herlighed!“

Da Petrus har sagt dette, sænke sig hans Hænder og Mine. Fodderne ville endnu bevæge sig, som vilde de atter bære deres Vegeme igjennem Ege- og Furuskoven hen iblandt Ceder- og Palmetræerne, til Paradisfuglens snart klagende snart salig-glade Sang. Men ved denne sidste Bevægelse synker ogsaa Vegemet hen til Aste,—dette havde nemlig blot bestaaet i Drømmen om det gamle og længstforbigangne Liv,—og i alle Tilhørernes Øren toner den uforglemmelige Esterlyd af de Ord: „O Evighed, Evighed!“ — „Ja, endnu er der en Hvilte tilbage for Guds Folk, en Sab bath, ophøiet og hellig og uden Afsladelse, (Schubert.)

Forskjelligt.

—Max Müller, den verdensberømte Orientalist og systematiske Granster af Vitens Religioner, slutter et af sine Foredrag over „Bedaerne“ med de Ord, at et af Resultaterne af et nyere Studium af andre Religioner er, at vi lære at forstaa og paassjonne vor egen saa langt bedre og mere. Man maa taalmodig have ransaget disse andre Religioner for helt og holdent at kunne fatte Kristendommens eneistaende Betydning, og for at hele sit Hjerte at istemme Apostelens Ord: „Jeg stammer mig ikke ved Jesu Kristi Evangelium,“ (B. og S.)

—Franskmændene og Muhammedanismerne, Katholikerne, som ganske vist ikke ere helt upartiske Bidner i denne Sag, paastaa, at den franske Republik vifer sit Kristensienstak ved systematisk at gjøre de kristne (eller fordem kristne) Kabylere til Muhammedanske ved Hjælp af Ulemaer (muhammedanske Geistlige) fra Arabien, som ere indkaldte for at prædike i Landet og blive lønede af den franske Regjering. Det er det franske Frimurerregimente, der er saa fanatisk, at det hellere vil se Islam end Kirken gribe Folkens Hjerte, naar der endelig skal en Religion til. —[B. og S.]

—Det italienske Blad *Secolo* i Milano har havt den originale Ide at foranstaae en Udgave af Bibelen i Hæfter til 3/4 Døe Stykket, saaledes, at den hele Bog kom paa 10 Lire eller lidt over 7 Reoner, altsaa slet ingen Gudsordsbibel. Ikke desto mindre har denne Udgave faaet en storartet Afsetning. Det første Dplag paa ikke mindre end 50,000 Exemplarer blev i kort Tid ganske udsolgt, og et nyt stort Dplag er nu under Pressen. Bevningens blev solgte sammen med Avisen, og man kunde ofte se Folk sidde læse og høit for hverandre af dem ude paa Gaden, og higeste frogt diskutere Faghødet. *Secolo*-Bibelen har i høit Grad bidraget til at Rasse det engeiste Bibelstabs Gudsordsbibels Udgang og den sælges for 7 1/2 Døe. Tilsammen gjøre disse to Udgaver Bibelen til den for Tiden mest læste Bog i Italien. Engang var det saa dermede, at der var Livsfare ved blot at eie en Bibel: Gudsordsbibelen forhol den som den farligste af al Kontrabande. —(B. og S.)

Samtalen er blev holdt i Vor Frelser's Menighed's Kirke i Tacoma den 20, 21 og 22 Feb. Hvemsomhelst kunde deltage. Der blev her, som i Seattle, talt om Forsoning og Raademedlerne, særlig Absolutionen. Naar mange vntoe deltage i en saadan Samtale, saa vilde den blive til større Nytte, men Vægsfolket er alfor tilbageholdende ved slige Beiligheder. Dette vil dog forhaabentlig senere forandre sig.

Fuglen før var lignende Møder blevet afholdt i Norman, Suohomish Co. Wash. Her var ogsaa udført almindelig Fudbydelse til at deltage. Præsternes Fjæberg, Harstad, Hoel og Kvam var der fra Begyndelsen af, senere deltog ogsaa nogle af den forenede Kirkes Præster tilfjæmed den nu saa meget omtalte „Profet“ Vælsås. Da

man netop forhandlede om Skriftens Gudsommelighed, om at den er indblæst af gud, saa fik vore derved Anledning til at aflægge et Vidnesbyrd mod det farlige Sværmeri, som den forenede Kirkes Præster har bredt paa med i Vinter baade i Tacoma, Seattle, Paulsbo og andre Steder rundt Sundet. Det er bedrøveligt, at Præster, som kalder sig lutheriske, og som bruger saa stærke Udtryk om deres Kjærlighed til guds Ord og Barmhertigheden, skal lade sig forlede til at bruge saadanne Midler til sine Menighedeners „Opbyggelse.“ Kan de da ikke indse, at de for en stor Del river ned Apostlerne og Profeternes grundvold, det frede guds Ord, og isærlig for denne giver Folk noget at tro, at Kristus taler der om af den Hellig Aand som de gamle Profeter? De paadrager sig et stort Ansvar, og de vil engang angre, hvad de har gjort. En meget naturlig Frukt af Brevhendes Virksomhed her i Tacoma er, at en Kvinde er bleven affindig. Forhaabentlig vil hun atter komme sig. Er dette kanske et Vidnesbyrd om, at Brevhus er inspireret?

— „Christian Union“ siger: „Tiden er nu inde for en ganske alvorlig Krig imod den populære Mening, at Religionen lader sig udelukke fra noget Opdragelseshjem. Teologien lader sig udelukke, Religionen ikke. Statslovenes Sekularisation (Verdsliggjærelse) er puds og istast. Den antager, at et Barn kan blive aldest i forskjellige Kamre ligesom en Berivolig, saa at en Del af BARNET bliver udviklet, en anden ikke; det er istast. Statslovenes Sekularisation er filosofisk istast. Den antager, at Religionen intet har at gøre med Menneskets øvrige Liv. Denne Opfatning af Religionen er ligesom fortæret. Statslovenes Sekularisation er pædagogisk istast. Den gjør en sand Opdragelse umulig. Tager man Indbildningskraften bort fra Skolestuen, da læser BARNET intet andet end tomme Tegninger, o. s. v. E. L. K.

— Unionismen, „Unionismen“ bliver mere og mere Tidens Løsen paa det lykkelige gebet. At det nye afholdte Religions-Parlament ved Verdensudstillingen i Chicago vil afgjøre de unionsistiske Tendenser, er at forudsige. Der gjaldt det Forening af Kristendom og Hedendom; der fremstilledes som ligeberettigede Religionsfæstere Jesus ved Siden af Moses, Muhammed, Konfucius og andre.

Saaledes berettes fra Lavenport, Iowa, at Presten A. Judy ved Unitariernes Menighed, som oftere har gjort Prædikeforbytning med Rabbinere, nu har indført i sin Menighed en hedensk Præst, Rangartor fra Bombay, Indien, hvor han er ledende Medlem af Brahma-Somaj, og lader ham holde Foredrag i sin Kirke. Forresten er det jo nok saa godt, at Unitarierne paa den Maade selv viser, at de er en hedensk og ikke en kristelig Sekt.

At Kristne, som uden Blussel kunde deltage i eller bisafde Religions-parlamentet i Chicago vil finde en Union mellem de forskjellige Besjælinger rigtig, er ikke at undres over. Saaledes er der nylig dannet et „Brotherhood of Christian Unity“, hvortil Dr Parkhurst, Dr Hale, Dr Harper hører, og det fordrer Løfte om at antage til sin Livsregel den Tro-

esbesjælfelse, som Kristendommens Siister har opstillet, Kjærlighed og Kjærlighed til Menneskene. Dette Broderskab anerkjender enhver, som antager Kristus som sin Fører; om Troen paa ham som Frelser spørges ikke.

Et andet unionsistisk Selskab, som har fundet megen Udbredelse og skal tælle 1½ Million Medlemmer, er „Young Peoples Society of Christian Endeavor“. Selskabets Formaal er Besjælfelse af kristeligt Liv og Mission blandt Ungdommen. Selskabet har Foreninger i de forskjellige protestantiske Samsund uden Hensyn til deres forskjellige Besjælfelser.

At Herren ogsaa ved dette Selskab kan udrette godt, vil vi ikke negte; men forkasteligt bliver det dog, og Spørgsmaal bliver, om ikke den Skade, det volder Guds Rige, langt opveier det gode, det kan virke. Thi ligesom det udspringer at en stor Guds Ords Bæret indifferentsistisk Aand, saa vil det, naar det har udsprunget, have udstrøet Unionismens og Indifferentismens Sæd videnom i Menighederne og forsværet Tallet af saadanne Kristne, hvis Motto er: Det er ikke Væren, men det det kommer an paa.

E. L. K.

Missionen

Trofast i Missionens Tjeneste. Blandt de Missionærer, som arbejder i Hedningelandene var den i Aaret 1890 afdøde Alexander Mackay en af de største troeste og mest heltemodige. Da han havde arbejdet i hele fjorten Aar i Uganda, indbød det Kirkelige Missions-Selskab i England ham til at komme hjem forat hvile ud. Mackay vilde dog ikke høre noget derom, men gav følgende Svar: „Hvorledes kan I skrive: Kom hjem? Under denne skrædelige Mangel paa Arbejdere tør ingen forlade sin Plads. Send mig først tyve Mand, saa kommer jeg maaske hjem for at hjælpe eder at opsjøge tyve andre Arbejdere.“ Dette Brev naaede London den 24de April 1890. Ti dage tidligere var den utrædelige Mackay hensovet. hvilket et herligt Exempel paa Udholdenhed for alle dem, som arbejder for at udvide Guds Rige. (Missionstaube.)

Hedningmissionens Frugter. Missionær Salvert affagter dette Vidnesbyrd: „Da jeg kom til Fidusserne var mit første Arbejde at begrave Hænderne, Armene, Fødderne og Hovederne af omtrent 80 Mennesker hvis Lejemer var blevet opspiste ved et Kannibalmaaltid; men jeg oplevede, at de Menneskeværere, som havde deltaget i hint skrædelige Maaltid, samlede sig om Herrens Altar som tyvne Kristne.“ — Charles Darwin den berømte vantrende Naturforsker, skrev efter en Undersøggelsesreise gennem Sydlandet i Sydamerika til en Ven af Missionen i England, at han var forbauset over Evangeliets Virkning blandt de vilde Sydlandere. „Jeg er bleven bekræftet“, siger han, „thi jeg har steds paagt, at Forsøget vilde mislykkes. Jeg vilde anse det som en stor Gæde at blive opaget som Væresmedlem af Ederes Missions-Selskab.“ I Kurium paa Ny-Hebriderne har taknemmelige Indsigt reist sin Missionslærer, John Giddia en Mundestue, paa hvilken man finder følgende Indskrift: „Da han (John Giddia) i Aaret 1848 landede her fandtes der endnu ingen Kristne. Da han 1872 drog fra os, var der ingen Hedninger igjen.“

(Missionstaube.)

Bidrag til Pacific Lutheran University.

Bed g. Johnson fra R. g. Jægre, Seattle.....	\$10 00
Bed Past. D. T. Lee, fra Elk Grove Mgh. J. A. Tenold 50c	
A. Stensrud, L. C. Thompson, D. A. Rabion, Martin Mathison, Mrs. S. Rubson hver 25c Mrs. Vera Fogge, Seel R. et Mgh 50c Tilsammen.....	2 25
Bed Past, Erdal Pomme de Terre Lake Mgh. Carl D. Vold og Kone \$5. Immannets Mgh. Andreas Isaacson \$1 80	
Birgit Engen og Mrs. Peter Anderson hver \$1 Pm. Erdahl 20c and Exchange.....	10 00
Bed Kasserer Rustad: Bed Past. M. Torgesen, B. O. og Kvindes i S. A. R. Mgh W. s. \$5; ved Past B. and B. Koren, Washington Pr. Mgh Ja. G. E. Spiland \$5; T. O. Stora \$5; P. D. Balke 5.00; Jørgen Vindevold 5 00 \$20.	
Bed Past. M. P. Blesen, Mrs. Olona Sotheim 1.00; Bed Past. B. Aftveold, Tracy Minn. fra J. Johnson 25c C. Helgesen 25c og fra Lake Shtet Mgh 7 00 \$7 50; Bed Past. T. A. Torgersen fra Ansenhus 5 00 Tilsammen....	38 50
Past. Joh. Halvorsen og A. Wormdahl, Minneapolis hver 1 00 tilsammen 2 00; Bed T. C. Sætra fra Buhol Mgh, Kvindes og Brudat Academy (Sociable) \$31 00 Sociable i Jackson Lake Mgh. Past. Allens skato \$14 85; v. i St. Olaus. Past. Krovik's Kald 11 00; John J. Westin 2 50 Tilsammens	59 35
Bed Past Harstad fra J S Hatt, Normaa Mgh...	3 00
Past Fosmark.....	24 00
Bed Past Harstad fra Ven Starbo, Borland Dr...	10 00
ved Past N J Wisnæs Indtægter ved en (Sociable) 16 30	
ved Rustad fra Hjalpane ville Kv. Big E. noe Mgh Past Serhus Kald.....	50 00
ved Past T A Torgersom fra hans Kald.....	4 00
Past Christensen fra R R Tacoma.....	1 00
Harstad fra Dr. Jensen, og Frue og Ewald Sættine, Stormood, hver 1 00.....	3 00
Bed G. D. Rustad: Fra Past R. Seequies Kald \$24.33	
" " M. Thorsens " 35.00	
" " N. Fjedes " fra	
Mr og Mrs M. M. Berg Starbuc \$20. fra Past D. T. Lee. Mrs Rev D. T. Lee. Luilla Lee. Valborg Taltshinka Lee. hver \$1. og Mirgel Torgersom 40c	
Past Lee for Billede af College grunden	50
Mrs A C Erstad Hambro Munn	1.00
Ole Haroldson Northwood Iowa	"
Ole E Regaard Norway Lake Minn	"
A C Jacobson Ridgeway Iowa	"
Ole Opsal	"
Bed T Ellefsen Parkland Wash fra G Ramstad R Nel T Jacobson C Jacobson J A Jacobson Minot N D hver \$1 00	5 00
Bed Past Reishus fra Peder P Lee A C Nedrud og ham selv hver \$1	3.00
Mr & Mrs C E Lien Bilmor Minn	2.00
C E Lien for et Billede af University	50
Past S P Solstad Bisher Minn	1.00
A A Bergley Franklin Minn	1.00
Tilsammen	340.13
Parkland Wash 1te Marts 1894 T Larsen,	

Den vantroende Skomager.

"Jeg har" sagde Skomageren, "læst en hel Del om de bedemste Gader, og jeg troer, at Beretningen om Kristus er laget af en eller anden af de bedemste Skrifter."

"Vil du blive fast ved din egen Afgjørelse af et Par Spørgsmaal, som jeg agter at fremsætte?" sagde hans Ven.

"Jeg vil holde mig dertil, og naar vi begge gjør dette, vil vi spare megen Tid og forene somme til Sandheden"

"Hv" svarede Skomageren, "id du vil spørge mig om det, og lad mig se, om jeg kan hjælpe dem. Det er for mig, id jeg ikke kan nge noget om."

"Nu vel" sagde den Anden, "mit første Spørgsmaal er: Sæt, at alle Mennesker var uretlig fæde Kristne, som baade i sine Hjerter troede paa Gud og hans Ord og derfor tilligt ærligt bestræbte sig for at leve efter Guds Ord, hvordan vilde da det menneskelige Samfund's Tilstand være?"

Den Taltale sad en Stund taus i dyb Eftertanke, saa sagde han. Ja, hvis alle Mennesker var uretlig Kristne i Livet laavelstom i Beskjendelsen, da vilde det naturligvis være et i Sandhed lykkeligt Broderskab."

"Jeg lovede dig," svarede hans Ven "at jeg vilde holde mig til dit Svar; vil du gjøre det samme?"

Ganske vist; megen kan nægte, at Kristendommen, naar den viser sig i et Menneskes Liv og Værdel er en fortraffelig Ting. Men lad mig nu høre det andet Spørgsmaal; maaske kan jeg klare det bedre, deene Gaag kom du en Streg foran mig."

(Fart'st.)

Betalende Subskribenter.

For 3die og 4de Aargang Pr. Luclen. Th. G. Torrison G. Torrison. Mrs D. Torrison. R. D. Nette. John J. Warley. P. Gundersen. Rev John Moses. Rev J. Reini.

For 3die Aargang. M. S. Murat. J. D. Foxen. D. J. Finley. Ed. Settem.

For 4de Aargang. Mrs. A. How. Mrs S. C. Howe Halvor Varson. Waller & Hanson. Kap. M. Olson. Miss Fredsa Pederson. C. Gundersen. Rev John Halvorson. A. Wormdahl. Rev J. Levorson. Ole Osland. Rev R. J. Wisnæs. D. S. Wisnæs. Amund Bindalen. D. S. Haugen. Miss Jørens A. Rundlev. Albert Ellison. Nils J. Houge. J. A. Jakobsen.

Bidrag til „Heralds“ Husholdning.

Fra Rev T A Torgersen til Typer.....
 \$2 00 |

Fra en Ubenævnt i Seattle til Presse.....
 5 00 |

En god Begyndelse. Hjertelig Tak!

FOR SALE.

Poultry Ranch Washington Park. Half acre fenced new 8 room house, necessary out buildings, good well some fruit. \$1,000, half cash, Balance 2 years Within 15 minutes of Pacific Lutheran University.

Address A. J. Nott, Excelsior, Wash.

Præsternes Adresser samt de af dem betjente Menigheder og Prædikepladse i Pacific Distrikt.

T. Tønnesen, Rockford, Spokane Co, Wash.
Betjener Rockford Wash. Genesee Idaho og andre Steder.

Carlo A. Sperati, New Whatcom, Wash.

Betjener New Whatcom, Anacortes o. a. S.

B. C. Foss, 1810 Donovan Ave. Fairhaven, Wash.

Betjener Fairhaven, Rockfall o. a. S.

P. J. Berg, Stanwood, Snohomish Co. Wash.

Betjener Stanwood

Carl Hoel, Everett, Wash.

Betjener Everett, Haller City o. a. S.

J. J. Rvam, 1638, Twelfth Street, Seattle Wash.

Betjener Seattle.

E. Ballestad, 1522, G. Street, Tacoma Wash.

Betjener Tacoma.

B. Garstad, Parkland, Pierce Co, Wash.

T. Larsen, Parkland, Pierce Co, Wash.

H. Christensen, Parkland, Pierce Co. Wash.

Disse tre har hidtil prædiker i Parkland; Post. Garstad ogsaa i Buckley Wash.

S. Rissen, 1749 Hemlock St. Astoria, Oregon.
Kulen ret op for Columbia Cannery.

Betjener Astoria o. a. S.

H. D. Dolven, 408 East 8th Street Portland, Oregon.

Betjener Portland.

H. Pedersen, Silverton, Marion Co, Oregon
Betjener Silverton.

D. Ottersen, 702 Fifth Street, Eureka, California.

Betjener Eureka o. a. S.

D. Grønsberg, 1631 Howard Str, San Francisco Cal.

Betjener San Francisco.

J. E. P. Dietrichson 1371 Tenth Street, Oakland, Cal.

Betjener Oakland o. a. S.

J. Johansen, Box 487, Fresno, California.

Betjener Fresno o. a. S.

J. C. Wash, Paso Robles, San Luis Obispo Co. Cal

Metropolitan

- Savings Bank -

— for kaldet —

Tacoma Building & Savings Association.

TACOMA BUILDING & SAVINGS ASSOCIATION

(Incorporeret 1887.)

Theaterbygningen Hjør't af 9 og C St.

Aaben daglig fra Kl. 10. til 3.

Lørdag fra Kl. 10. til 1. og 6. til 8. Aften.

Indbetalt kapital	\$100,000
P. H. Caesar,	President.
C. W. Gnos,	V. President.
Jas. E. B. Johnson,	Secretary & Treasurer.
Ole Selvig,	Ass't Cashier.

Directors.

Dawmer	C. I. Stiles,	C. W. Briggs,	J. W. Anderson
G. I. Holmes,	Geo. Gosmer,	Geo. P.	
Caton,	P. H. Caesar,	C. W. Gnos,	
Jas. E. B. Johnson,			

6 per ct Rente

Renterne udbetales kvartalsvis i Januar, April, Juli og Oktober. Pengene udlaanes paa længere Tid samt paa maanedlige Betalingsvilkkaar. Anvisninger paa alle Stedri i Europa. De skandinaviske og det tyske Sprog tales.

Kjøb Eiendom i Armour Addition

af Pacific Lutheran

University Association

Stolen eier nu selv nogle hundrede Byggetomter ganske nær Bygningen. Jernbanen gaar midt igjennem Armour Addition. Det er særdeles vakre og flette Lotten, som bydes tilsalgs, og enhver, der nu kjober Eiendom af os, bliver Eier af en sund og vordifuld Byggetomt, og hvad der betales for den, anvendes til at fuldføre Bygningen med. Vi sælger fremdeles for \$100 per Lot, mod kontant Betaling. Paa henstand forlænges \$110 per Lot. Saa snart Lotten er betalt, gives Warranty Deed af os.

Vi trænger mange penge til Bygningens Fuldførelse endnu. Skriv til Pac Luth University Association, Parkland, Pierce Co. Wash'n.

Sko og Støvler

Til billigste Priser og af bedste Sort hos

S. Olsen, 1912 Jeff. Av., Tacoma.

Fresh Spring Stock regardless of cost sælges nu. Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. „Med med de høie Priser," siger S. Olsen. Herald anbefaler paa det bedste.

The Lutheran University Herald.

udkommer to Gange om Maanedu og koster forskudsvis 50 cents per Aar.

Alt, som vedkommer Bladets Redaktion, sendes til H. Christensen—Betaling for Bladet, Bestillinger, Opfigelser o. s. v. sendes hertil til Rev. T. Larsen, Parkland, Pierce County, Washington.

Subskribentsamlere faar paa 5 betalende Abonenter den 6te frit. Send ind straks Penge for en Aargang, 50 Cents.

Entered at the post office at Tacoma, Wash., as second class matter.